

ZÁKÁNY ANTAL

TITANIC

(részlet)

Sorsom sötét jelképét
(a Titanic ez)
kivezettem a dokkból
(régén volt, régén),
s szállj — mondtam —,
szállj a piszkos azúrba,
légy fenséges,
tisztá és átkozott,
de előbb, ím,
elérhetetlen
drága pezsgő hiján,
érd be egy üveg
sovány tejjel,
avagy,
a legjobb esetben,
szenteljen föl
egy flaskó bócsai lőre!
Szennyvízből vétetett
szép, fehér reménység! ...
És így indult el akkor
Titanic, a sorsom,
vakon a vak világba,
és ki tudja,
miféle ostoba,
megfejtethetlen céllal,
hamis fontosság-tudattal,
látszaterővel telve,
a végzet fekete lobogója alatt,
sírályok sírásával,
egy végtelennek vélt
senki vízének méhébe,
látogatóba az örök halálhoz! ....
És világ volt a világ
akkor is,
Nap a Nap,
és szemét a szemét ...
Kilencszáztizennyolc —
kis hiján kétezerszer
a kis Jézuska után —,
ezt üzenté a Naptár,

amely nem szólt semmit
akkor
a jogról,
a kenyérről,
a gazemberekről,
a szörnyetegekről,
de megmondta
minden nyomorgó elesettnek,
hogy mikor jönnek
a három királyok el,
kik aranyat,
tömjént és mirhát
hoznak a gazdagoknak ...
Világ volt a világ
akkor is —
s a vértócsákat akkor,
bizonyos szent kegyeletből,
őszirózsának hívták —
talán azért,
mert a vér idusa az ősz,
amelyben a sorsom fogant ...
Világ volt a világ
akkor is,
s tisztelendő az úr,
ki részvényekért,
hintókért, és
ötvenezer termő
holdakért okkal adta
oda koldusának,
a kapcájának
az üdvözítő túlvilágot,
az öröklétet,
a sóba-vízbe főtt,
szép, fehér és steril,
csilingelő, angyalkás Édent,
a minden józékkel roskadó,
mennyei kócerájt ...
És sorsomnak sötét
jelképe akkor
belehuppant a háborgó,
forrongó rengetegbe,
amelyről akkor még
nem tudtam azt,
hogy egy ismeretlen örület
nevét viselő gyötrellem —
a Történelem ...